

LBRIS

We know
books

Colecția Roman

Lector: Nicoleta Arsenie
Tehnoredactor: Carmen Dumitrescu
Colaboratori: Vladimir Șurubaru, Marian Ținică
Ilustrații: Silviu Turculeț
Coperta: Florin Afloarei, Silviu Turculeț

Editura IDEEA EUROPEANĂ
O.P. 22, C.P. 113, București, 014780
Tel./Fax.: 021-2125692; Tel.: 021-3106618
Comenzi carte prin poștă:
Tel.: 021-2125692
E-mail: office@ideeaeuropeana.ro
www.ideeaeuropeana.ro

© Editura Ideea Europeană

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ȘURUBARU, MIHAI

Aventurile detectivului Rafistol și ale doctorului Baipas /
Mihai Șurubaru. - București : Ideea Europeană, 2025
ISBN 978-630-333-099-0

821.135.1

Carte cofinanțată de COPYRO – Societate de Gestuire
Colectivă a Drepturilor de Autor.

Mihai Șurubaru

AVENTURILE DETECTIVULUI RAFISTOL ȘI ALE DOCTORULUI BAIPAS

IDEEA
EUROPEANĂ
București, 2025

CUPRINS

Nota autorului.....	5
Întâlnirea din trenul fantomă	9
Cabinetul de avocatură „Gură de aur”	25
„Expertii”, societate de detectivi semiparticulari	33
Labirintul ororilor	39
Pe urmele lui Jack Spintecătorul.....	45
Cadavrul din varniță	51
Misterul glonțului ucigaș.....	61
Îngerul morții	73
Moarte la pungă	85
Glorie și crimă	95
Multe crime cu ciocanul și o spovedanie.....	105
Adevăratul asasin al lui JFK	117
Zodiac, criminalul anonim.....	139

Eu, care am scris *Epopeea Strigoniană*, unde absurdul și umorul domină, m-am gândit că acest subiect, prea puțin abordat la noi după 1989, este un teren fertil de creație pentru genul „polițisto-detectivistic”. Astfel, am conturat un volum cu doi detectivi, „de renume internațional”, care preiau numai cazuri nerezolvate în timp, evident contra cost. Cu toate metodele lor sofisticate de cercetare, nu reușesc însă să elucideze niciun caz. Soluțiile lor sunt întotdeauna atipice și iraționale, trezind nedumerirea și râsul cititorilor!

Autorul

ÎNTÂLNIREA DIN TRENUL FANTOMĂ

Un tren gonește nervos în noapte. Șuieratul locomotivei Pullman spintecă întunericul. O ploaie deasă de toamnă inundă geamurile cu șuvoaie de apă, făcând imposibil privitul afară. Trenul fugea înainte, în timp ce decorul fugea în sens invers cu o viteză mult mai mare decât cea a locomotivei. Eu, călător la clasa I spre o destinație neclară, ies pe culoarul vagonului să-mi îndes tutun în pipa din os de dinte de fagocer. În timp ce trag din pipă fumul de tutun aromat „Cavendish” și privesc în gol, pentru că aburul depus îmi blochează imaginea exterioară, o lovitură puternică în geam mă sperie. După ce-mi folosesc mâna pe post de ștergător, zăresc o față alb-vineție, cu doi ochi de jărătic ce strălucesc în noapte.

Un nas strâmb și coroiat străjuie o gură întredeschisă din care ies doi canini. Din cauza impactului, din nasul turtit curgeau două firișoare de sânge. Speriat de moarte, privesc uluit, clănțănind din dinții care au făcut ca pipa să tremure nervoasă. Cu genunchii îndoți de spaimă, intru valvârtej în compartiment și mă prăbușesc în fotoliu. Gâfâi și tremur tot! Jărăticul din pipă a căzut pe mochetă, aprinzându-o. N-apuc bine să-l sting, sărind pe el cu pantofii, că ușa este trasă cu putere într-o parte și apare silueta masivă a șefului de tren. Acesta mă vede țopăind și, fără să știe motivul, începe și el să fredoneze, acompaniat din palmele cât farfuriile de pește:

„Tot pi loc, pi loc, pi loc,
Să răsară busuioc,
Hopa-hop și iarăși hop!”

Încurajat, încerc și eu să măresc ritmul și să bat cu palmele tocurele pantofilor. Curând îmi dau seama că sunt caraghios și mă așez, scotocind după bilet. „Șeful” îmi ia biletul, îl cercetează cu multă atenție pe ambele părți și mă întreabă:

— Sunteți ardelean d'al nostru? Că văd că le știți p-astea cu bătuta și învărtita!

— Sunt bucureștean!

— Da, dar strămoșii se simte că-s de p-aici de pe la noi!

— Nu, domnule! Sunt din Constanța. Jumătate turci!

— Păi ce ziseși? Adică de pe la noi!

— Într-un fel, ai dreptate! Numai că partea turcească era din Ada Kaleh.

— Păi vezi? Ce zic eu?... Încotro?

Eu îi răspund, dregându-mi glasul, că încă nu mi-e clar, dar e posibil să cobor „la prima”.

— Domnule șef, adineauri am zărit la fereastră o față ciudată ce și-a rupt nasul la impact. Poate am eu vedenii din cauza oboselii. Vin tocmai de la Viena și nici măcar nu știu unde mă aflu.

— Sunteți în Transilvania, domnule turist. Trecem printr-o zonă bântuită de vampiri, iar acesta văzut de dumneavoastră probabil a fost atras de luminile de la fereastră și a vrut să se adăpostească de ploaie. Nu vă înspăimântați, avem sticlă „securit” la ferestre. Se sparg totuși când sunt lovite într-un anumit punct, dar e greu

de găsit... ca punctul „G” la femei, zise șeful, făcându-mi cu ochiul.

— Eu știam că vampirii sunt alungați de lumină! Văd că pe aici pe la dumneavoastră este invers, constat eu curățându-mi pipa.

— Domnule turist, la noi, după secole de „transhumanță”, s-au mai adaptat. Să știți că s-au mai și îmblânzit! Nu atacă decât bicicliști și numai la răscruce de drumuri, după miezul nopții... Și... numai pe cei cu bască! Trebuie să stingeți lumina ca să nu aveți și alte surprize... și vă rog să vă pregătiți că în curând ajungem la „cap de linie”, unde se schimbă locomotiva. În gară aveți un restaurant garnisit cu de toate. Cel puțin așa știam!

Nu-și termină bine expozeul, că șeful de tren mă privește în ochi cu subînțeleș și brusc se stinge lumina! Fulgere periculoase s-au pornit din senin, părând că au „ceva” cu trenul nostru! În „blițul” iscat, culoarul vagonului se umple de siluete de călători pe care nu-i văzusem până acum.

După ce au trecut fulgerele, în vagon s-a așternut o beznă de-ți băgai degetele în ochi. Când s-a reaprins lumina „șeful” dispăruse, iar pe călătorii străvezii și intempestivi parcă „îi înghițise pământul”.

O frână bruscă a trenului m-a dat cu „capul de peret”. În timp ce mă îndreptam spre ieșirea din tren, constat cu stupeoare că, din tot trenul, a mai coborât un singur călător. Mă uit la șeful de tren care tocmai apăruse în ușa vagonului și încep să-i explic, mai mult prin gesturi, că nu mai am bagaje. Spre uluirea mea, el îmi zâmbește dezgolindu-și caninii ca de lup.

Mă îndepărtez în fugă, apropiindu-mă de celălalt călător, și ne îndreptăm spre restaurantul gării.

Restaurantul e modest, cu mâncare rece și pâine pietrificată. Caut să intru în vorbă cu camaradul de drum:

— Știți că am fost colegi de călătorie?

— Știu!

— Și ce părere aveți?

— O părere încă neclară!

— Ați avut senzații ciudate?

— Da!

— Iertati-mi limbajul abrupt, ați văzut cumva un vampir la fereastră?

— Normal! Ce voiati să văd în noaptea asta ploioasă? Licurici, melci sau rațe pe varză? Normal că vampiri!

— Și ce părere v-ați făcut? N-ați fost puternic impresionat? Nu v-ați frisonat?

— Așa ș-așa! Depinde și de la caz la caz.

— Adică cum de la caz la caz?

— Păi uite așa! Depinde de vreme. Dacă plouă mă dor încheieturile! Dacă nu, mă dor dinții.

— Abia acum îmi dau seama că am de-a face cu un călător special! Cred că sunteți din Dorohoi! Mai mult ca sigur! Vă recunosc după accent!

— Oarecum! Oricum din zonă, mai precis din Botoșani!

— Chiar din Botoșani? Acolo unde s-au născut cele patru genii – Eminescu, Enescu, Iorga, Luchian – și alte câteva zeci, dacă nu cumva chiar sute?

— E unic în toată Europa! Și, dacă nu sunt indiscret, ce profesati?

— Sunt medic legist. Evident, acum în pensie. Mă recomand – Baipas!

— Încântat de cunoștință, domnule Baipas! Bănuiam eu că sunteți un om de onoare. Mă simt dator și eu să rup jurământul de confidențialitate: mă intitulez Rafistol – fost șef de inspectorat, specializat în omoruri și violuri!

— Formidabil, domnule inspector-șef! Acum, la pensie, tocmai voiam să înscriu la Registrul Comerțului o „Societate de Detectivi Semiparticulari” și căutam un asociat.

— Fascinant, domnule! Pot să îndrăznesc să mă asociez și eu? Dar de ce societate semiparticulară?

— Pentru că impozitul este redus cu 50%!

— Formidabil! Propun s-o denumim „Agenție Semiparticulară de Detectivi Calificați”.

— Fascinant, domnule inspector Rafistol! Mă gândeam s-o numim „Experții”!

— Excelent, doctore! Gând la gând cu bucurie! Inițial mă gândeam s-o botezăm „Specialiștii” sau „Maestrii”, dar mi-era teamă să nu se creadă că suntem instalatori-depanatori sau că suntem un club de șah. Sună mult mai bine „Experții”. E un nume indimenticabil, chiar și pentru profani, domnule Baipas.

— Dar și pentru inițiați, domnule Rafistol. Totuși, e bine să afișăm la vedere obiectele de activitate! Experți în omoruri prin:

- Împușcare
- Lovituri contondente cu ciomagul și cu Ustensile de bucătărie
- Înjunghieri cu cuțitul și cu andrele de tricotat
- Asfixieri cu gaze sau cu perna

- Defenestrări și debalconări
- Otrăviri cu arsenic și venin de șarpe
- Electrocutări
- Torturi clasice și atipice
- Schilodiri la om și animale
- Evadări
- Îngropări de viu

Molestări cu:

- Pumnii
- Făcălețul
- Parul

Răpiri de:

- Bărbați și femei
- Câini și pisici

— Domnule Rafistol, văd că aveți o plajă exhaustivă de rezolvări de cazuri și situații, dar vă rog să mai adăugăm și câteva obiecte de activitate ce țin de lumea medicală, care îmi vor da și mie prilejul să-mi etalez măiestria profesională:

- Schimbare de sex
- Violuri reușite și nereușite
- Împachetări cu nămol
- Masaje clasice și thailandeze
- Injecții cu aer
- Clisme, purgative și escare
- Operații estetice și silicoane.

— Doctore, numele dumneavoastră, Baipas, cere și adăugarea de „resuscitări electrice”. Restul le putem adăuga la capitolul neprevăzute...

— Ești genial, domnule Rafistol, dar la „neprevăzute” ar trebui adăugat și îmbălsămări, mumificări

și împăieri, asta pentru milionarii excentrici sau cu pretenții exotice!

— Excelent! Doamnă Baipas, eu cred că întâlnirea noastră nu a fost întâmplătoare!

— Și eu cred la fel, domnule Rafistol. Cred că totul a fost dinainte programat. Prea se pupă totul! Prea se potrivesc ca puse cu mâna!

— Adică cu ambele mâini. Bidextru!

— Că bine zici! În vremurile astea grele și negre, nu cred că vom duce lipsă de clientelă.

— Atunci să batem palma și să bem „adălmașu”!

— Ospătar, adu-ne câte 100 de turț de Zalău!

N-am băut bine adălmașul că sirena locomotivei ne anunță că trenul ne așteaptă pufăind.

Constat cu uimire că eu și dr. Baipas suntem singurii călători. Doctorul se mută în compartimentul meu, după ce îmi cere permisiunea cu exces de politețe.

— Doamnă doctor, pentru că în curând se crapă de ziuă, propun să stingem lumina și să tragem un pui de somn.

— Propunerea se acceptă în unanimitate!

Sting lumina și ne cufundăm într-un somn adânc, unde Morfeu ne aruncă în lumea himerelor.

Nu știu cât am dormit, dar șeful de tren ne anunță că în curând ajungem la București. Îl trezesc pe dr. Baipas, care se sperie și își ascunde ochii de lumina dimineții, sub palmele-i fine de chirurg,

— Deșteptarea, dom' doctor! Am ajuns la domiciliul stabil.

— Am ajuns deja la București? Chiar de unde se dă ora exactă? Hai să ne pregătim de debarcare?

Doctorul se ridică să-și ia bagajul de deasupra capului, dar ia-l de unde nu-i.

— Doamnă Rafistol, constat cu uimire nedisimulată că ne-au dispărut bagajele. Aveți cumva vreo idee despre această situație bizară? O dispariție pe cât de intempestivă, pe atât de inexplicabilă...

— Imposibil, doamnă doctor! Eu am un somn iepuresc. Aș fi auzit și un licurici.

— Să nu fie ceva malefic, doamnă Rafistol!?

— Fără complici din interior, era imposibil.

— Vreți să insinuați că complicele este printre noi doi?

— Doamnă dr. Baipas, nu mă refeream la noi doi, care suntem în afara oricărei bănuieli, dar gândiți-vă la șeful de tren! După uitătură și zâmbet, mai mult rânjet, e precis implicat în fenomenul infrațional feroviar.

— Hai să-l căutăm și să-l anchetăm!

Au bătut culoarele vagonului în lung și-n lat, cercețând toate compartimentele și cușetele, dar șeful parcă intrase-n pământ – dispăruse sau se făcuse invizibil!

— Doamnă Rafistol, se pare că nici locomotiva nu are mecanic. Trenul gonește fără mecanic, e îngrijorător! Va intra în gară cu toată viteza.

— Doamnă doctor, va fi o „hecatombă” de cadavre. În cel mai bun caz poate deraia.

— Aveți dreptate, doamnă detectiv! Propun să sărim din tren.

— E o idee constructivă și fezabilă, dar la viteza asta ne facem praf și pulbere!

— Bine, bine, dar ceva, ceva tot trebuie făcut! Trebuie găsită o soluție inteligentă.

În timp ce ne trec sudori de gheață, se întâmplă un fenomen misterios și inexplicabil: în cușetă intră, clănțănind din clește, chiar șeful trenului, care ne privește încruntat:

— Unde ai fost, domnule șef?

— Nu mai ocoliți subiectul și prezentați biletele sau abonamentele la control!

— Ia-o mai ușor, domnule șef! Ai dispărut nejustificat de la locul de muncă și acum apari așa intempestiv și mai ai tupeul să ne ceri biletele pe care le-ai mai găurit o dată?

— Cum unde am fost, domnilor? În tren, unde să fiu!... Că doar asta mi-e slujba!

— Păi noi am controlat tot trenul și nu v-am găsit.

— Cum adică ați controlat tot trenul? Numai eu am acest drept legal, că d'aia sunt controlor-șef!

— Atunci, vă rog să-mi răspundeți, dar sincer, unde ați fost între orele 6 și 7 dimineața?

— Unde să fiu, domnule? Să-mi fac meseria – să controlez, să verific, să constat dacă toți călătorii sunt conform. Adică dacă toți călătorii au bilet.

— Care călători, domnule șef? Trenul este gol! Sunt numai doi călători – eu și domnul dr. Baipas. Dar pe dumneata cum te cheamă, domnule „Șefu”?

— Cu ce drept mă întrebi dumneata? Ești cumva de la poliție sau vreun detectiv? Prezentați legitimația de călătorie!

— Mă recomand detectiv Rafistol de la Agenția de Detectivi Semiparticulari „Expertii”!

— Prezentați, vă rog, documentele doveditoare sau legitimația de portarmă!

— Este imposibil, domnule. În timp ce noi dormeam, profitând de vâlul întunericii din vagon și de lipsa dumatiale de vigilență, cineva ne-a subtilizat, adică furat, bagajele cu conținut cu tot.

— Imposibil, domnule semidetektiv! Din vagoanele noastre nu a dispărut niciodată nimic. Poate câteodată și ne semnificativ! Nu este exclus ca dumneavoastră să fi greșit compartimentul.

Noi îi arătăm biletele pentru a doua oară! Șeful de tren le studiază cu atenție și din nou le întoarce pe toate fețele.

— Bine, domnilor, pe bilete scrie compartimentele 13 și 20, iar aici este compartimentul 33. Probabil că dumneavoastră ați adunat 13 cu 20 și va ieșit 33!

Dăm fuga în compartimentele 13 și 20 și, lucru de nepriceput, bagajele erau la locul lor. Mare ne-a fost uimirea și simplă ne-a fost explicația! Când ne-am întors de la gară, sub efectul „turțului de Zalău”, am adunat numele compartimentelor și ne-a dat 33! Incredibil „efectul de turț”, care, după cum știe toată lumea, dă numai erori! Fiind într-o stare de euforie accentuată, scoatem actele doveditoare, după care șeful ne salută militărește:

— Să ne trăiți că ne trebuți! Servim patria!

A bătut din tocuri și ne-a urat: „Bine ați venit în București!”

Am coborât cu bagajele și, spre uluirea noastră, din trenul gol au mai coborât încă 30 de călători.

— Domnule Baipas, de unde-s călătorii ăștia, pentru că în tren eram numai noi doi!

— Domnule detectiv Rafistol, multe și necunoscute sunt căile Domnului!